

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «АІСТОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF AISTOV v. UKRAINE)**

(Заява № 1743/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

10 серпня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

10/11/2006

Це рішення набуває статусу остаточного відповідно до обставин, що зазначені в пункті 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Аістов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 10 липня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 1743/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Аістовим Віталієм Миколайовичем (далі – заявник) 26 листопада 2003 року.

2. Уряд України (далі – Уряд) було представлено його Уповноваженими – пані З.Бортновською, пані В. Лутковською і паном Ю. Зайцевим.

3. 2 червня 2004 року Суд вирішив направити на комунікацію Уряду скаргу заявника. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції він вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

4. 1 квітня 2006 року ця справа була передана новоутвореній п'ятій секції (пункт 5 правила 25 та пункт 1 правила 52).

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

5. Заявник народився у 1971 році та мешкає у м. Армянськ, Автономна Республіка Крим, Україна.

6. Заявник звернувся з позовною заявою до Новогродівського міського суду Донецької області про стягнення заборгованості з

заробітної плати з Державного відкритого акціонерного товариства Шахта 1/3 «Новгородівська».

7. 25 квітня 2002 року своїм рішенням Новгородівський міський суд Донецької області присудив на користь заявника 4087,29 грн¹. 5 червня 2002 року відділ державної виконавчої служби Мовгородівського міського управління юстиції відкрив виконавче провадження.

8. Рядом рішень господарський суд Донецької області наклав заборону на реалізацію ДВС майна шахти з огляду на процедуру банкрутства, порушену проти шахти.

9. В серпні 2004 року рішення, винесене на користь заявника, було повністю виконане.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство викладено в рішенні у справі «Сокур проти України» (заява № 29439/02, пп. 17-22, 26 квітня 2005 року).

ПРАВО

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

11. Заявник скаржився на тривале невиконання рішення, винесеного на його користь. Він посилався на п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Першого протоколу. Ці статті у відповідних частинах передбачають таке:

Пункт 1 стаття 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

1. На той час приблизно 893,27 євро.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів ...».

12. Уряд висловив заперечення щодо наявності статусу жертви у заявника і щодо вичерпання всіх національних засобів правового захисту, подібні до тих, які Суд уже відхилив у справі «Ромашов проти України» (заява № 67534/01, пп. 23-33, 27 липня 2004 року). Суд вважає, що ці заперечення мають бути відхилені з тих самих причин.

13. Суд приходить до висновку, що скарга заявника відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції про затримку виконання рішення Новгородівського міського суду Донецької області не є явно необґрунтованою в сенсі п. 3 статті 35 Конвенції. Він також не знаходить інших підстав вважати заяву неприйнятною. З тих самих причин скарга заявника відповідно до статті 1 Першого протоколу не може бути визнана неприйнятною.

II. СУТЬ СПРАВИ

14. Уряд заявив, що рішення, винесене на користь заявника, було повністю виконане. Він також стверджував, що відповідальність держави в цьому випадку зводиться лише до організації та належного проведення виконавчого провадження, а тривалість виконавчого провадження була спричинена важким фінансовим становищем шахти-боржника та енергетичного сектору української економіки в цілому. Уряд заявляв, що державна виконавча служба вжила усіх необхідних заходів і не може бути звинувачена в затягуванні провадження. Системність виконавчого провадження у цій справі була підтверджена національними судами. Уряд стверджував, що держава не може нести відповідальність за борги свого підприємства і що держава щорічно виділяє кошти з державного бюджету на часткову виплату одноразової допомоги у зв'язку з втратою працездатності та інших виплат робітникам вугільної промисловості. Насамкінець, Уряд стверджував, що виконавче провадження тривало один рік одинадцять місяців та п'ятнадцять днів, що не може вважатися нерозумним.

15. Заявник не погодився.

16. Суд зауважує, що рішення, винесене на користь заявника, не виконувалося більше ніж два роки та три місяці.

17. Суд нагадує, що він уже знаходив порушення пункту 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу у справах, що порушують питання, подібні до цієї заяви (див. «Сокур проти України», посилання вище, пп. 30-37; «Шмалько проти України», посилання вище, пп. 55-57).

18. Після вивчення всіх матеріалів, переданих до нього, Суд вважає, що Уряд не висунув жодного факту або вагомого доводу, що може переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

19. Відповідно мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію .»

A. Шкода

21. Заявник вимагав відшкодування матеріальної та нематеріальної шкоди, не зазначаючи якоїсь конкретної суми.

22. Уряд заявив, що заявник не довів свої вимоги.

23. Суд не вбачає якогось причинно-наслідкового зв'язку між знайденим порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою; відповідно він відхиляє цю вимогу. В той же час Суд вважає, що заявник міг зазнати нематеріальної шкоди і у зв'язку з цим присуджує йому 600 євро.

B. Судові витрати

24. У межах встановленого строку заявник не заявив жодної вимоги щодо судових витрат і тому в цій частині Суд не виносить жодного рішення.

C. Пеня

25. Суд вважає прийнятним, що процентна ставка повинна базуватися на граничній кредитній ставці Європейського центрального банку, до якої повинно бути додано три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ОБСТАВИН СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого Протоколу;
4. *Постановляє*, що:
 - (а) держава-відповідач має сплатити заявнику впродовж трьох місяців віддати, коли це рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, 600 євро (шістсот євро) за нематеріальну шкоду;
 - (б) вищевказана сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача за курсом на дату сплати, враховуючи будь-який податок, що може бути утриманий з заявника;
 - (с) після закінчення вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на вказані суми нараховуватиметься відсоток у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме протягом періоду несплати, плюс три відсоткові пункти;
5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено письмово 10 серпня 2006 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова